

Животът ми като рис

Аз съм рис. Имам си семейство – мама, тате и малките и големите ми братя. Много обичам мама. Сутрин тя ни къпе с език. На мен това ми харесва. Тя винаги ни оставя с тате сами и отива на лов. Носи много вкусна храна – понякога птички, бобрин. Дори веднъж ни донесе сърна. Беше най-вкусното ми ядене! През асния или си тирая с братята ми или мама ни учи да ловуваме. Когато го прави е много интересно. Показва ни как се скача и как да ловим сърна. Вечер, когато си лягаме, малко ме е страх, но мама ни успокоява. Тя е страхотна майка! Това са ежедневните ни занимания.

Един ден, когато си играехме, чух странен звук. Мама и тате бяха на лов, затова останах нащрек. Изведнъж от някакво тъскаво животно с кръгли въртящи се крака (не бях виждал такова) изскочиха странни животни с два крака, без козина и с някакви листа по тялото. Май мама ни беше разказвала за тези, но не се спомням как се наричаха... Нещо е „А“, завършваше на „а“... А, да ХОРА!!! Били много опасни за нас, според мама. Спряхме играта и се прикрихме. Но хората се насочиха право към нас. Двамата ми големи братя съобразиха и избягаха, но ние се бяхме парализирали и не можахме. Хората се доближиха до нас, усетих болка в рамото и заспах.

Събудих се в някаква клетка в тъмна стаичка. Имаше още много клетки с различни животни. Изплаших се доста. След малко в стаята влязоха двама души и почнаха да си говорят. Очевидно спореха. Накрая се споразумяха – единият човек отключи клетката, взе ме и ме даде на другия. Той ме взе, излезе и отиде с тъскавото си животно (явно всички хора имат такива) в къщата си. Останах там досега. В момента съм голям рис, но още живея в тази къща. Постепенно свикнах, но това изобщо не можеше да се сравнява с красивите, прекрасни и зелени гори!

Явор Стефанов Селефчев, 10 г.

2018 г.